

UZASADNIENIE

Powódka T. R. wystąpiła do tutejszego Sądu z pozwem przeciwko (...) dla (...) Sp. z o. w W. domagając się ustalenia nieistnienia stosunku prawnego wynikającego z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...)7300 z dnia 23 lipca 2014 roku. Domagała się także zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 4.800,00zł.

W uzasadnieniu swego żądania powódka podała, iż będąc abonentem (...) S.A, zawarła z pozwaną spółką umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na podstawie oferty złożonej drogą telefoniczną. Do wyrażenia zgody doszło pod wpływem błędu, wywołanego przez przedstawiciela który podał się za pracownika (...) SA a powódka zgodziła się na podpisanie nowej umowy zachęcona ofertą obniżenia abonamentu. W dniu 23 lipca 2014 roku stawił się u powódki kurier z umową, który w dużym pośpiechu ponaglał konsumenta do podpisania umowy. Powódka podpisała dokumenty bez ich sprawdzania. Powódka nie miała czasu na zapoznanie się umową, gdyż jej treść nie została wcześniej powódce przesłana a jako osoba w wieku 81 lat nie była w stanie zapoznać się ze zrozumieniem z umową napisaną drobnym drukiem, składającą się z kilkunastu stron. Kurier nie przekazał również powódce kompletu dokumentów, w szczególności wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy. W dniu 29 lipca 2014 roku powódka zapoznała się z umową i zorientowała, że zawarła umowę z innym podmiotem a nie jak sądziła z (...) SA. Tego samego dnia powódka odstąpiła od umowy składając oświadczenie pracownikowi pozwanej spółki Pani D. S.. Pisemne oświadczenie o odstąpieniu od umowy złożone zostało przez pełnomocnika powódki w dniu 9 września 2014 roku.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów według norm przepisanych. Podała, iż powódka podpisując umowę z pozwanym otrzymała komplet dokumentów, na której były wszelkie dane rejestrowe pozwanego i nie sposób było ich nie zauważyć. W odrębnym (...) powódka potwierdziła iż otrzymała dokumenty. W kolejnych punktach potwierdziła, że została poinformowana o skutkach prawnych zawarcia umowy z pozwanym oraz o możliwości odstąpienia od umowy z uwagi na jej zawarcie poza lokalem pozwanego. Pozwana podała, iż przez cały okres obowiązywania usługi nie dezaktywowała dostępu do usługi, tym samym powódka mogła korzystać z usługi. Powódce przysługiwało do wykorzystania 100 minut na połączenie lokalne, strefowe i między strefowe, natomiast połączenia do sieci komórkowych i międzymiastowych nie są rozliczane w ww minutach. W związku z tym, że pozwana otrzymała od (...) SA komunikat, z którego wynika, że abonent cofnął zgodę na realizację oświadczenia o rozwiązaniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, czym uniemożliwił rozpoczęcie przez spółkę świadczenia usług telekomunikacyjnych na zasadach (...), korzystanie z tej usługi przez Abonenta było niemożliwe z winy samego abonenta.

Pozwana wskazała również, iż powódka została poinformowana o prawie odstąpienia od umowy w terminie 10 dni. Powódka nie skorzystała z tego prawa i nie wypowiedziała w ustawowym terminie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Zawarta umowa była umową ważną.

Pozwana zaprzeczyła również żeby stosowała i dopuszczała się nieuczciwych praktyk rynkowych poprzez podszywanie się pod firmę (...) SA podczas zawierania umów z konsumentami. Powód podejmuje szereg działań zmierzających do wyraźnego zaznaczenia, że Telekomunikacja dla domu Sp. z o.o. jest odrębnym podmiotem gospodarczym, na dokumentach znajduje się logo pozwanego, nie sposób więc nie mieć świadomości co do podmiotu, z którym podpisuje się umowę, a tym samym nie sposób mówić o błędzie.

Sąd ustalił, co następuje:

T. R. ma 83 lata. Była abonentem (...) S.A. W lipcu 2015 r. telefonicznie skontaktował się z nią przedstawiciel Telekomunikacja dla domu sp. z o.o. w W. z propozycją zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych na korzystniejszych warunkach. T. R. zgodziła się na zawarcie umowy z uwagi na propozycję niższego abonamentu. Przedstawiciel poinformował powódkę, iż umowa zostanie dostarczona jej przez kuriera do domu.

(zeznania powódki, k 146);

Umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych wraz z innymi dokumentami została dostarczona T. R. do lokalu mieszkalnego przez kuriera w dniu 23 lipca 2015r. Dokumenty w tym akceptacja regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych oświadczenie abonenta zostały przez T. R. podpisane w dniu ich dostarczenia tj. 23 lipca 2014 roku.

Egzemplarz umowy będący w posiadaniu powódki podpisany został w imieniu pozwanego przez inną osobę niż egzemplarz umowy dla pozwanej.

Zgodnie z treścią umowy została ona zawarta na okres 24 miesiące. Powódka podpisała oświadczenie, że otrzymała egzemplarz umowy, regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych, cennik promocyjny oraz cennik podstawowy. Zgodnie z treścią umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych abonent jest zobowiązany do terminowego uiszczania opłat określonych w umowie, cenniku podstawowym lub w przypadku umów na czas określony w ramach promocji, w obowiązującym abonenta cenniku promocyjnym. Jednocześnie T. R. podpisała przedłożone jej przez kuriera oświadczenie o rozwiązaniu umowy abonenckiej z (...) S.A. z dniem 8 września 2014 roku

Według zapisów Umowy z dnia 19 czerwca 2015 r. zawarta ona być miała na okres 24 miesiące, obowiązującym cennikiem miał być Cennik Promocyjny Specjalne 100 Minut (...). W ust. 13 przewidziane zostało operatorowi roszczenie o zwrot przyznanej ulgi (zwanej „opłatą wyrównawczą”) w wysokości nieprzekraczającej wartości przyznanej ulgi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość do dnia rozwiązania w przypadku wypowiedzenia umowy przez abonenta, natomiast w ust. 14 przewidziano opłatę wyrównawczą z powodu rozwiązania umowy w wysokości 25 zł miesięcznie za okres do końca trwania umowy.

(umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych k 11 – 14, k 69-71, regulamin k. 15-20, cennik promocyjny wraz z załącznikiem k.21-24, oświadczenie abonenta k. 72)

T. R. nie przeglądała przedstawionych jej przez kuriera dokumentów, jak również nie analizowała ich treści podczas podpisywania.

Po pewnym czasie T. R. zorientowała się, że oferta, którą mu przedstawiono była ofertą innego podmiotu niż O. i że nie dotychczasowej umowy a zawarła nową z nowym podmiotem.

(zeznania powódki, k 146);

Telekomunikacja dla domu sp. z o.o. w W. udostępniła T. R. usługę prefixu ręcznego, z którego powódka nie korzystała. Ostatecznie usługa, którą miała świadczyć Telekomunikacja dla domu sp. z o.o. w W. nigdy nie była świadczona na rzecz powódki

(zeznania powódki, k 146, bezsporne);

Pismem z dnia 9 września 2014 roku pełnomocnik powódki działający na podstawie pełnomocnictwa z dnia 2 września 2014 roku oświadczył, iż odstępuje od umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w ustawowym terminie 3 miesiące zgodnie z art. 7 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 2 marca 2000 roku o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny. Oświadczenie doręczone zostało pozwanej w dniu 10 września 2014 roku.

(pismo z dnia 9 września 2014 roku, k 26, wydruk ze strony internetowej Poczty Polskiej – śledzenie przesyłek, k 28, pełnomocnictwo k 35).

W dniu 26 września 2014 roku pozwana wystawiła fakturę nr (...) tytułem pakietu minut oraz jednorazowej opłaty: aktywacji usługi w łącznej kwocie 20,91 zł .

Następnie pozwana wystawiła na rzecz powódki w dniach 28 października 2014 roku, 25 listopada 2014 roku, 24 grudnia 2014 roku, 29 stycznia 2015 roku, 24 lutego 2015 roku, 23 marca 2015 roku, 29 kwietnia 2015 roku, 29 maja 2015 roku faktury tytułem usługi dodatkowej, bilingu w formie wydruku, pakietu minut w kwotach po 17,05 zł.

(faktury VAT, k 75-83);

T. R. nie zapłaciła należności wynikających z faktur.

(bezsporne);

Pozwana wezwała powódkę do zapłaty kwoty 106,16 złotych przysługującej spółce tytułem wykonania usług telekomunikacyjnych w terminie do dnia 10 marca 2015 roku, a następnie pismem z dnia 13 marca 2015 roku Telekomunikacja dla domu sp. z o.o. w W. wypowiedziała T. R. umowę świadczenia usług telekomunikacyjnych z winy abonenta. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazano brak płatności za faktury wystawione przez Spółkę. Jednocześnie poinformowano powódkę, że spółka będzie uprawniona do obciążenia powódki Opłatą Wyrównawczą co spowoduje zwiększenie należności wobec Spółki.

(wezwanie do zapłaty k 88, wypowiedzenie umowy, k 74, bezsporne);

Telekomunikacja dla domu sp. z o.o. w W. wystawiła na rzecz T. R. notę obciążeniową w kwocie 375,00 zł tytułem opłaty wyrównawczej zgodnie z § 1 ust. 13 i 14 umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

(nota obciążeniowa, k 84);

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie strona powodowa domagała się wydania wyroku ustalającego nieistnienie stosunku prawnego wynikającego z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...).7300 z dnia 23 lipca 2014 roku. Podstawę powództwa stanowi art. 189 kpc, zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. W wypadku zatem wystąpienia z żądaniem znajdującym oparcie w przywołanym przepisie podstawową kwestią podlegającą rozstrzygnięciu Sądu jest istnienie interesu prawnego po stronie zgłaszającego żądanie. Dopiero ustalenie, iż interes taki zachodzi uzasadnia dokonanie dalszej merytorycznej oceny zgłoszonego roszczenia. Zauważyć w tym miejscu należy, że przez "interes prawny" w znaczeniu art. 189 kpc rozumieć należy istniejącą potrzebę uzyskania korzyści w sferze prawnej czy też, inaczej rzecz ujmując, potrzebę uzyskania wyroku odpowiedniej treści, wywołaną rzeczywistym naruszeniem albo zagrożeniem określonej sfery prawnej. Udzielenie ochrony przez sąd następuje tylko wówczas, gdy po stronie podmiotu ochrony tej żądającego, interes prawny w jej uzyskaniu rzeczywiście zachodzi (w tym zakresie por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 15 kwietnia 1999 r. w sprawie sygn. akt I ACa 1046/98 opubl. w OSA z roku 1999 Nr 11-12, poz. 49, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08 maja 2000 r. sygn. akt V CKN 29/00 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX nr 52427). Interes prawny, o którym mowa w art. 189 k.p.c., nie może być przy tym rozumiany subiektywnie, tj. według odczucia powoda, ale obiektywnie, tj. na podstawie rozumnej oceny sytuacji, w której powód występuje z tego rodzaju powództwem. Interes prawny powoda musi być ponadto zgodny z prawem i zasadami współżycia społecznego, jak również z celem, któremu służy art. 189 k.p.c. (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 listopada 2002 r. sygn. akt II CKN 1047/00 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX nr 75344).

W kontekście okoliczności niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości Sądu, że po stronie powódki istnieje interes prawny o którym mowa w art. 189 k.p.c. Pozwana obciążyła powódkę należnościami wynikającymi z wystawionych tytułem świadczonych usług telekomunikacyjnych faktur oraz wystawiła notę obciążeniową domagając się zapłaty na swoją rzecz kwoty 375 zł. Ustalenie zatem przez Sąd, czy istnieje stosunek prawny będący podstawą istnienia ewentualnych wierzytelności pozwanej /względnie ustalenie przeciwnie, ma zasadniczy wpływ na obowiązki powódki i jej sytuację prawną.

Ustaliwszy powyższe w dalszej kolejności należało przejść do rozstrzygnięcia zgłoszonego przez powoda żądania. Z zeznań powódki wynika, że nie doręczono jej wzoru umowy i załączników, w tym regulaminów stosowanych przez Telekomunikację dla domu sp. z o.o. w W. przed zawarciem umowy, wbrew obowiązкови wynikającemu art. 384 § 1 kc. Również nie udzielono jej dokładnych informacji dotyczących treści umowy i podmiotu z którym umowę miała zawrzeć. Powódka miała przeświadczenie, że zawiera umowę z obecnym operatorem na korzystniejszych dla niej warunkach.

Zgodnie z art. 51 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2014 poz. 827 do umów zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Strony zawarły umowę przed wejściem w życie tej ustawy, tak więc do zawartej między nimi umowy mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U.2012.1225 j.t.)

Zgodnie z art. 6 wyżej wspomnianej ustawy z 2 marca 2000 roku umowy zawierane z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, w szczególności drukowanego lub elektronicznego formularza zamówienia niezaadresowanego lub zaadresowanego, listu seryjnego w postaci drukowanej lub elektronicznej, reklamy prasowej z wydrukowanym formularzem zamówienia, reklamy w postaci elektronicznej, katalogu, telefonu, telefaksu, radia, telewizji, automatycznego urządzenia wywołującego, wizjofonu, wideotekstu, poczty elektronicznej lub innych środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. 144, poz. 1204, z późn. zm.), są umowami na odległość, jeżeli kontrahentem konsumenta jest przedsiębiorca, który w taki sposób zorganizował swoją działalność Propozycja zawarcia umowy w postaci oferty, zaproszenia do składania ofert lub zamówień albo do podjęcia rokowań powinna jednoznacznie i w sposób zrozumiały informować o zamiarze zawarcia umowy przez tego, kto ją składa.

Zgodnie z art. 7 ustawy konsument, który zawarł umowę na odległość, może od niej odstąpić bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie w terminie dziesięciu dni, ustalonym w sposób określony w art. 10 ust. 1. Do zachowania tego terminu wystarczy wysłanie oświadczenia przed jego upływem. W razie odstąpienia od umowy umowa jest uważana za niezawartą, a konsument jest zwolniony z wszelkich zobowiązań. To, co strony świadczyły, ulega zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu. Zwrot powinien nastąpić niezwłocznie, nie później niż w terminie czternastu dni. Jeżeli konsument dokonał jakichkolwiek przedpłat, należą się od nich odsetki ustawowe od daty dokonania przedpłaty.

Art. 9 ustawy określa ważkie dla bytu prawnego zobowiązania obowiązki przedsiębiorcy. Konsument powinien być poinformowany, przy użyciu środka porozumiewania się na odległość, najpóźniej w chwili złożenia mu propozycji zawarcia umowy, o:

- 1) imieniu i nazwisku (nazwie), adresie zamieszkania (siedziby) przedsiębiorcy oraz organie, który zarejestrował działalność gospodarczą przedsiębiorcy, a także numerze, pod którym przedsiębiorca został zarejestrowany;
- 2) istotnych właściwościach świadczenia i jego przedmiotu;
- 3) cenie lub wynagrodzeniu obejmujących wszystkie ich składniki, a w szczególności cła i podatki;
- 4) zasadach zapłaty ceny lub wynagrodzenia;
- 5) kosztach oraz terminie i sposobie dostawy;
- 6) prawie odstąpienia od umowy w terminie dziesięciu dni, ze wskazaniem wyjątków, o których mowa w art. 10 odstąpienie od umowy - termin, wyłączenia, ust. 3;

7) kosztach wynikających z korzystania ze środków porozumiewania się na odległość, jeżeli są one skalkulowane inaczej niż wedle normalnej taryfy;

8) terminie, w jakim oferta lub informacja o cenie albo wynagrodzeniu mają charakter wiążący;

9) minimalnym okresie, na jaki ma być zawarta umowa o świadczenia ciągle lub okresowe;

10) miejscu i sposobie składania reklamacji;

11) prawie wypowiedzenia umowy, o którym mowa w art. 8 czas umowy o świadczenie ciągle bądź okresowe, ust. 3.

Informacje, o których mowa w ust. 1, powinny być sformułowane jednoznacznie, w sposób zrozumiały i łatwy do odczytania. Przedsiębiorca jest obowiązany do potwierdzenia konsumentowi na piśmie informacji, o których mowa w ust. 1, najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełniania świadczenia.

Zgodnie zaś z art. 10 ustawy termin dziesięciodniowy, w którym konsument może odstąpić od umowy, liczy się od dnia wydania rzeczy, a gdy umowa dotyczy świadczenia usługi - od dnia jej zawarcia. Jednak w razie braku potwierdzenia informacji, o których mowa w art. 9 ust. 1, termin, w którym konsument może odstąpić od umowy, wynosi trzy miesiące i liczy się od dnia wydania rzeczy, a gdy umowa dotyczy świadczenia usługi - od dnia jej zawarcia. Jeżeli jednak konsument po rozpoczęciu biegu tego terminu otrzyma potwierdzenie, termin ulega skróceniu do dziesięciu dni od tej daty.

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki, że w chwili złożenia jej propozycji zawarcia umowy nie udzielono jej informacji o których mowa w art. 9 ustawy

Wobec czego przysługiwał jej przewidziany w art. 10 ust 2 ustawy trzymiesięczny termin na odstąpienie od umowy. Wobec powyższego odstąpienie od umowy dokonane przez powódkę pismem z dnia 9 września 2014 roku było skuteczne i zastosowanie w niniejszej sprawie ma ust 3 art. 7 ust 3 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny.

Mając powyższe na uwadze należało orzec jak w pkt I wyroku

Powód wygrał postępowanie w całości, tym samym orzeczenie w przedmiocie kosztów uzasadnia art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Pozwanego jako przegrywającego sprawę obciążono kosztami opłaty sądowej od pozwu 30,00 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17,00 zł oraz kosztami zastępstwa procesowego w maksymalnej wysokości odpowiadającej wysokości przedmiotu spory to jest 140,00 zł, na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Mając powyższe na uwadze należało orzec jak w sentencji wyroku